

Strako skrytá na stromě, že ty čekáš tam na mě?
Ptáčku skrytý ve křoví, kdo tě mlčet naučí?

DUM TICHHA

KIERSTEN WHITE

COSMOPOLIS

**DŮM
TICHA**

KIERSTEN WHITE

Přeložila Leona Maříková

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. This edition was published by arrangement with Delacorte Press, an imprint of Random House Children's Books, a division of Penguin Random House LLC.

THE HOUSE OF QUIET copyright © 2025 by Kiersten Brazier.

All rights reserved.

Cover design © Casey Moses, 2025

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2026

Translation © Leona Maříková, 2026

ISBN 978-80-271-5989-5

Pro Cassie a Joshe, kteří mi nabídli únik.
A pro Steph a Jade, jež mi poskytly azyl.

PROLOG

Tahle potřeštěná hra na kolotoč byla tím jediným, co Magpie od Birdie před jejím odchodem žádala. Místnost se s nimi houpala a vše bylo rozmazané, jak se držely za ruce a točily kolem dokola, dokud se už Magpie neudržela. Odlétla pryč. Až příliš pozdě si Birdie uvědomila, že tohle nedopadne dobře.

Magpie se na ni dívá svýma vševědoucíma zelenýma očima, zatímco jí Birdie otírá krev z rozseknutého obočí. Je jí jen šest, ale je to nejklidnější a nejhodnější dítě na světě. Birdie ji nade všechno miluje. Připadá jí neuvěřitelně kruté, že má-li Magpie pomoci, musí ji opustit.

„To je v pořádku,“ říká Magpie.

„Ne, to není,“ odpoví Birdie mezi slzami. „Vždyť tam budeš mít jizvu.“

„Pak mě vždycky podle té jizvy poznáš.“

Birdie se tiše zasměje a popotáhne. „Tebe já poznám vždycky, Magpie.“

Magpie zvážní a ret, který se ani nehnu, když jí Birdie otírala ránu, se začne třást. „Ale budeš pryč tak dlouho. Třeba na mě zapomeš.“

„Nikdy. Nikdy na tebe nezapomenu. Odcházím pryč jen proto, abychom mohly být později spolu. Jakmile podstoupíš proceduru, pořídíme si malý domek. Jen ty a já.“

„S květinami,“ řekne Magpie, i když v Černém Městě květiny nerostou.

„A knihami,“ dodá Birdie, i když ani jedna neumí číst.

„A kredencí plnou bonbonů,“ má poslední slovo Magpie, i když sladkosti nemá ráda. Ale Birdie ano.

Birdie už si to spočítala. Když budou matka s otcem pracovat a ona odejde sloužit do velkého domu, bude jim trvat šest let, než vydělají dost peněz na proceduru pro Magpie. Birdie bude v té době šestnáct a Magpie dvanáct. Možná má Magpie pravdu. Možná ji Birdie už nepozná. Ale bude vědět, že k sobě patří. Tohle bude vědět vždycky. Birdie jí zlehka pofouká ránu a pak svou malou sestřičku co nejpevněji obejmje.

Šest let přece není tak dlouho. Šest let, a pak už je nic znovu nerozdělí.

DŮM NENÍ DOMOV

Jako jediný pevný, nehybný bod stojí a čeká v krajině rozkladu a proradnosti Dům ticha. Hluboko uvnitř domu bije srdce. Vnímá každého, kdo po domě pobíhá, všechny ty malé tvory vydávající teplo a život a *hluk*. Srdce hluk nenávidí, ale zároveň ho potřebuje.

Uvnitř domu spí děti zabalené pod peřinami ve svých ložnicích v přízemí, kam nepatří. Jsou tak *hlučné*. Lidé, kteří dřív leželi v těchto postelích, byli staří. Odnegli ten hluk pryč; s sebou ho sem nepřinesli.

Ale teď jsou tu ty děti a dům si nemá kdy odpočinout. Jeho srdce tluče příliš namáhavě, je neklidné a škube sebou. Paní domu cítí a zná tuhle agonii, ale nedokáže mu pomoci.

Zatím.

Paní domu, jež je jeho očima a rukama, kráčí chodbou. Kdesi hluboko pod tím vším se svíjí a tluče srdce. Chce ho ukonejšit, slíbit mu, že brzy, už brzy se vše zase vrátí do starých kolejí. Brzy budou mít všeho zase dostatek.

Nejprve si ale musí poradit se všemi těmi těly, která spí neklidným spánkem všude kolem.

Stojí nad nimi, dívá se na ně a nenávidí je. I oni se musejí nenávidět. Přitiskne dlaň na čelo rozpálené horečkou a konejšivě promluví, ale nepomůže to. Není tou, jež by z nich dokázala sejmut břímě. Vzhledne toužebně nahoru ke druhému patru.

Tohle bývalo nejhluchnější místo v celém domě. Tehdy tu měly věci svůj řád. Vše předvídatelně přicházelo a odcházelo. Nic se nepodobalo napětí, jaké tu panuje teď.

Tolikrát jí tu změnu vysvětlovali, ale je těžké slova udržet v hlavě. Jediné, co ví, je, že teď musí být opatrná. Dům však není postaven tak, aby pečoval o druhé. A ani ona ne. Myslí si, že dřív tomu tak možná bylo, ale vzpomenout si, co bylo před domem, je těžké.

Vždycky byla v domě a dům byl vždycky v ní.

Paní domu se vrací tam, kam patří, a stojí před rudým kruhem. Zírá do té šarlatové propasti a čeká, poslouchá pláč přicházející odněkud z hlubin tam dole.

„Pššš, ššš, ššš,“ šeptá v rytmu krve tepající v jejím srdci. „Už brzy.“

PTÁČEK V LETU

Služebné by měly být neviditelné, ale nikdy by jim nemělo nic uniknout. Birdie ještě jednou zatahá za závěsy v kočáře. Jsou pevně přišité. Cítí se nejistá a zranitelná, když nemá tušení, kde je. Kočí by ji mohl odvézt kamkoliv.

Dřív pozorovala kočáry projíždějící kolem a snila o tom, jaké by to bylo sedět uvnitř, místo aby seděla vzadu za kabinou a držela se jako klíště. Teď by však dala cokoliv za to, aby mohla viset vzadu a dýchat známý a kouřem čpící vzduch Černého Města. Schopna předvídat vše, co na ni čeká. Schopna seskočit a utéct, kdyby bylo potřeba.

Teď už ale utéct nemůže. Ne teď, když má konečně cíl, jehož směrem se musí rozběhnout. Začne zhluboka dýchat a zavře oči. Vyzvednou ještě další dvě služebné. Musí se nejprve uklidnit. Nejhorší, co by teď mohla udělat, by bylo vypadat podezřele.

„Strako skrytá na stromě, že ty čekáš tam na mě?“ zpívá si Birdie tichým hlasem, který zanikne v hluku vydávaném kodracujícími koly na dlážděné cestě. A pak začne zpívat odpověď, i když tu vždycky zpívala Magpie. „Ptáčku skrytý ve křoví, kdo tě mlčet naučí?“

Zavře oči, když si vybaví hru na ozvěny, což byla vedle koloče další Magpieina oblíbená. Vždycky se chichotala, když zpívala svou odpověď. Byla *přesvědčena*, že dokáže měnit hlas, když byla s hledáním řada na Birdie. Ta prohledávala kredenc a skříňky a kamna odhozená na hromadu v sousedství a nikdy se nepřiblížila k místu, kde věděla, že se schovala její malá sestřička.

Birdie už konečně ví, kde její sestřička je. A nic ji nezastaví. Tlukot jejího srdce se zklidňuje. Uzavře se do sebe a znovu je z ní dokonalá služebná.

Kočár zastavuje a přistupují dvě mladé dívky. Jedna má karamelovou pleť, černé vlasy a oči kulaté jako knoflíky. Ta druhá je bledá, bílou pleť má posypanou pihami stejně nazrzelé barvy jako její vlasy. Obě mají na sobě stejně šedé šaty jako Birdie, ušité z nepoddajné látky.

V ministrově domě musely služebné nosit bílé šaty, aby lépe splynuly se stěnami. Což znamenalo, že musely být vzhůru dlouho do noci, aby vypraly a vyčistily své vlastní šaty poté, co vypraly a vyčistily vše ostatní v domě. Většinu nocí Birdie spala stěží víc než tři hodiny, protože čekala, až ostatní služebné usnou, aby mohla jít navštívit svého kamaráda.

Mysl jí zaplaví pocity zoufalství a viny, když si vzpomene na poslední zamčené dveře, jež se před ní nikdy neotevřely, ale ihned tyhle pocity nemilosrdně zažene. Je služebná. Služebné pocity nemají.

„Ahoj!“ pozdraví rusovláska. Asi se jí nedostalo stejného služebnického vzdělání, protože své pocity má vepsané ve tváři. Vzrušení a nervozita zakryté širokým úsměvem. Mezi předními zuby má mezírku, která Birdie okamžitě připadá okouzlující. „Já jsem Rabbit!“

„Minnow,“ řekne okatá služebná a nezvedne oči ze svého klína. Obě mají jména po zvířatech, což znamená, že patří do stejné nižší třídy jako Birdie.

Ona už do ní ale nepatří, připomene si, zaplavená hořkou zlobou. Někde tam nahoře v horách sedí ve velkém a prázdném domě její rodiče. Doufá, že tam shnijí.

Je dobře, že se jmenují Rabbit a Minnow. Birdie se bála, že na tak prestižní pozice jako v Domě ticha se dostanou jen služebné mající jména po rostlinách, jaká se dávají v rodinách dětem se zdravými vyhlídkami pro další růst. Horní třídy vždy používaly abstraktnější jména. Geologické názvy, roční období a podobné nesmysly. Birdie se skoro usměje, když si vzpomene na Nimbuse, chlapce z prvního velkého domu, v němž pracovala. Tak hloupé jméno pro tak milého chlapce.

Když odešla z Nimbusova domu, začala pracovat v domě ministra financí. Šest měsíců strachu, předstírání a úsilí, s jediným bezpečným místem v celém domě. Ale teď je tady. Na tom jediném záležití.

„Jak se jmenuješ ty?“ vybídne ji Rabbit.

„Birdie.“ Birdie byla přezdívka, kterou jí dala Magpie, i když Birdie často snila o tom, že by chtěla být pojmenovaná po rostlině. Někdo s takovým jménem by měl být schopen vydělat dost peněz na to, aby udržel rodinu pohromadě. Kdyby se jmenovala Rowan a Magpie by byla Willow, dokázaly by se bez problémů uživit. Nikdy by neposlali Magpie na proceduru v naději, že tak všem zajistí novou budoucnost.

„Odkud jsi?“ zeptá se Rabbit třetí služebné. „Jméno jako Minnow není z města.“

Birdie nedokáže říct, zda má Minnow strach, nebo je na pozoru, anebo prostě vypadá tak vyděšeně kvůli svým velkým kulatým očím.

„Z pobřeží,“ ozve se konečně a její strohá odpověď naznačuje, že nemá zájem v konverzaci pokračovat.

Birdie s ní nemusí být nejlepší kamarádka, ale potřebuje získat obě služebné na svou stranu. Služebné si navzájem kryjí záda. Nejednou si tak Birdie zachránila krk v ministrově domě, aby ji nechytily. Doufá, že Rabbit a Minnow budou dodržovat stejné nepsané pravidlo platné v chudých čtvrtích Černého Města: *Svým lidem pomáháme, protože nikdo jiný to neudělá.*

„Nikdy jsem nebyla mimo město,“ říká Rabbit popadající dech, jak se snaží bezvysledně vykouknout ven skrz závěsy. „Ani jsem nikdy předtím nepracovala jako služebná. Pracovala jsem v prádelně.“

Birdie se rychle podívá na Rabbitiny ruce a všimne si jejich namodrale zabarvených dlaní. Dřív, když si Birdie ještě myslela, že údělem matky je chránit své děti a držet rodinu pohromadě, dřív než zjistila jinou a devastující pravdu, drživala svou matku za ruce a pozorovala modrou barvu jejích žil prosvítajících pod kůží. Ještě několik let a Rabbitiny ruce by vypověděly službu a přestaly pracovat, stejně jako se to stalo jí. Což se dalo považovat za štěstí. V horším případě by si chemikálie našly cestu až k srdci, které by přestalo bít.

Rabbit však očividně měla štěstí, protože je tady.

„Jak se ti podařilo získat místo v Domě ticha?“ Birdie se snaží nedat na sobě znát, jak ji to šokuje. Po všech těch intrikách, špehování a vydírání, jaké musela podstoupit, aby se do domu dostala, se pradena dostane na stejné místo?

„No víš, vloni jsem podstoupila proceduru.“ Rabbitin úsměv trochu pohasne. „Měla ji podstoupit moje sestřenice, ale tři týdny předtím umřela. Přejel ji kočár, rozdrtil jí nohy, bylo to hrozné. Všechny mé sestřenice byly moc velké a už vstoupily do

armády, aby na její proceduru vydělaly peníze. A tak mě tam naši dostali místo ní.“

„Kolik ti je?“ zeptala se Birdie. Rabbit nevypadá o moc mladší než Birdie, ale věkový limit pro podstoupení procedury je čtrnáct let. Mozek starších adeptů by neměl dostatek kapacity přizpůsobit se tak drastickým změnám.

„Šestnáct.“

Birdie spadne překvapením brada. „A to tě to nezabilo?“

Rabbit se zachichotá nad tou absurdní otázkou. Dokonce i Minnow se pousměje, nicméně rychle nasadí vážný výraz a dívá se nezúčastněně na podlahu.

„Zkrátka jsem své vlohy objevila mnohem později než ostatní, jak říká můj táta. Tehdy mi bylo skoro patnáct. Prostě jsme o mém věku lhali. Procedura mě nezabila, ale ani mi moc neprospěla. Jsem vnímající empatik.“

Minnow téměř nepostřehnutelně ztuhne a odsune se od Rabbit, jako by větší vzdálenost mezi nimi mohla něčemu pomoci. Pokud Rabbit umí vnímat jejich pocity, pozná, kdy Birdie nemluví pravdu. Tak to je pohroma. Selže ještě dřív, než se dostane do domu.

Existují dva druhy schopností – vnímající a předávající. Vnímající empatik znamená, že Rabbit dokáže vnímat pocity druhých. Předávající znamená, že by Rabbit mohla své pocity předávat ostatním. Tuhle schopnost si Birdie vždycky přála pro Magpie. Předávající empatiky zaměstnávali jako chůvy k dětem, pečovatelky nebo společnice. Birdie si vždycky myslela, že by v tom Magpie byla dobrá, a nechtěla, aby se musela zabývat vnímáním pocitů druhých.

Vůbec ale netušila, co s Magpie procedura udělala. To byla další z věcí, co jí rodiče odmítli říct. Birdie strávila roky posedlým

shromažďování seznamů schopností – všechny možné druhy empatie, čtení nebo promítání myšlenek a předvídaní budoucnosti, s dalšími detailnějšími specifikacemi podle toho, jaké schopnosti procedura probudila – a představovala si, co by asi tak Magpie byla schopná dělat.

Čím se vlastně stala poté, co vstoupila do budovy s tím ohromným strojem? A proč zmizela?

Rabbit se zasměje. „Nemusíte se tvářit tak nervózně. Jak jsem řekla, moc se to nepovedlo. To, jak se cítíte, uhádnou spíš podle vašeho výrazu než podle vašich skutečných pocitů. Ale vládní osvědčení znamená, že mi přidělili místo v Domě ticha. A zaplatili mi předem! Můj malý bráška může jít do školy!“ Rabbit se rozzářila. „Musel mi slíbit, že mi bude posílat dopisy, až se naučí psát. Myslíte, že tam bude někdo, kdo mi dopisy přečte?“

Birdie se málem přihlásí, ale včas se zarazí. Čím více lidí ji bude podceňovat, tím snáze jim pak ublíží. Nepotřebovala proceduru, aby získala místo v Domě ticha. Potřebovala jen pár měsiců odemykání zámků a pročítání nudné korespondence, dokud nenašla něco, čím mohla ministra zmanipulovat.

Když si však vzpomene, co udělala a koho opustila, udělá se jí nevolno. Nebo je to důsledek stísněného prostoru kočáru. Birdie pocítí pokušení zabouchat na dveře a zeptat se, zda by nemohla sedět vzadu za kočárem, ale to by si své nové šaty zašpinila od bláta.

Po několika hodinách mučivého nicnedělání – činnosti, kterou všechny tři dívky vůbec neznají, jak dokazuje jejich neklidné poposedávání – koně zastaví. Kočí, starší muž s vráskami tak hluboce vrytými do čela, že vypadají jako pukliny ve skále, otevře dveře. Birdie za ním nevidí nic jiného než stromy. Jsou mimo město, což je patrné zejména podle čistého vzduchu. Ovšem kolem nic není.

Vypadá to tu stejně jako tam, kde stál dům ministra financí. Birdie ztuhne a napůl čeká, že se tu ministr objeví, i s tím svým slizkým úsměvem. Stejným, jaký se mu na tváři objevil, když mu oznámila, že ukradla dopis, v němž plánoval spiknutí proti ministru obrany, a výměnou za své ticho požadovala, aby ji doporučil na místo do Domu ticha.

Ten úsměv ji neustále pronásleduje. Proč ho to nenaštvalo?

Kočí drží polní láhev a tři nesourodé hrnky. „Čaj,“ řekne. Když od něj Birdie převezme nabízený nápoj, dveře se znovu zavřou.

„Aspoň nám mohl říct, jak dlouho ještě pojedeme,“ zabručí Rabbit. Nalije si, pak nabídne láhev Birdie.

„Pro mě ne, díky.“ Birdie má žaludek stále rozhoupaný z jízdy a raději si nic nedá. Služky nesmějí mít nespolehlivé tělesné funkce.

Minnow a Rabbit se podělí o zbytek čaje. Během pár minut jim oběma začnou padat hlavy. Kéž by dokázala usnout i Birdie. Dopřát si spánek přes den je luxus, jaký si nedokázala ani představit. Snila o tom, jak pracuje v obchodě, jen deset nebo dvanáct hodin denně, a ve volném čase se setkává s Magpie a dávají si na noc něco sladkého na zub. A poslouchá, jak jí Magpie do detailů popisuje důležitou práci, kterou vykonává tam, kam ji vláda vyšle.

Celý jejich život se všechno vždycky točilo kolem procedury. Birdie nikdy nepřestala přemýšlet o tom, zda Magpie vůbec o tu proceduru *stála*. Nikdo se neptal. Všichni byli příliš zaměřeni na to, aby uspořili dost peněz a mohli za ni zaplatit, s nadějí, že je Magpie jednou vytáhne z chudoby.

Birdie své rodiče nenávidí za to, co udělali, ale nenávidí i sebe.

Kočár nadskakuje a drkotá. Ani jedna z dívek se však nevzbudí a Birdie se podezřívavě podívá na jejich prázdné hrnky.

Nimbusova matka měla speciální čaj, po němž každé odpoledne upadala do bezvědomí. Jenže proč by jim chtěl kočí něco takového provést?

Když kočár znovu zastaví, Birdie raději zavře oči. Každý sval má napjatý a je připravena utéct. Nechce tu Rabbit s Minnow nechat, ale pokud je to past, pak je to kvůli ní a ne kvůli nim.

Dveře se otevřou. Někdo souhlasně zamručí, ale není to ministr. Birdie si neumí představit, že by udělal něco tak nesofistikovaného, jako je zamručení.

„Taky k doručení do zítřka?“ zeptá se kočí.

„Je vrchol sezony,“ odpovídá druhý muž. Jeho hlas nezná. Odкуда se tu vzal?

Kočí znovu promluví. „Kde je ten dům?“ Nastane dlouhá odmlka a pak se kočí nuceně zasměje a pokračuje: „Jasně, není to moje starost, já vím. Jsem jen zvědavý.“

„Raději bych nebyl, být tebou,“ odpoví druhý muž. Je to spíš unavené varování než hrozba. Dveře se s cvaknutím zavřou. Pro Birdie si nikdo nepřišel, ale i tak se uklidní, teprve až se dá kočár znovu do pohybu.

Podarí se jí vypárat pár stehů v závěsu a nadzvednout růžek látky. Potemnělý svět kolem nich jí nic neříká. Čekala dobře udržovanou krajinu, jaká byla v okolí ministrova domu. Místo toho vidí krajinu rovinatou, až bezvýraznou. Kéž by mohla s Nimbusem absolvovat hodiny zeměpisu. Zneklidňuje ji, že vůbec netuší, kde by mohli být.

Poslední paprsky slunce se odrážejí v překvapivých kalužích vody. Žádné ukázněné řeky a jezera, jen chaoticky neuspořádané tůně a bažiny všude kolem. Kočár zpomaluje, pak ještě víc, že by i Birdie byla rychlejší, kdyby šla po svých. I když je krajina rovná jako placka, cesta se podivně kroutí. Konečně vidí v dálce

tmavou siluetu na nočním horizontu. Spíš to vypadá, jako by tam něco chybělo, než že tam něco stojí. Obrovská díra, která čeká, že je spolpne.

Když se kočár přiblíží o něco víc, obrysy se promění v něco hmatatelnějšího: budovu, nehybně stojící jako voják na stráž. Má přinejmenším tři patra a ozdobné věžičky po obou stranách. Stavba působí odstrašujícím dojmem, vypadá jako mauzoleum v kopcích shlížející na město, místo, kam bohatí pohřbívají své mrtvé. Připomínka, že i jejich rozkládající se mrtvoly si zaslouží něco lepšího než lidé jako Birdie.

Konečně Dům ticha. Birdie by nemělo překvapovat, že ho postavili tak daleko od města. Koneckonců průchody, jež se při proceduře otevrou v mladém mozku, jsou někdy slabé jako u Rabbit, ale jindy jsou tak silné, že to mysl nedokáže vydržet, nebo představují hrozbu pro kohokoliv, kdo se nachází poblíž.

„Příliš mnoho hluku,“ řekl Doktor Bramble, když se ho na to Birdie jednou zeptala. „Dům ticha tyhle nepříjemné pocity zmírňuje. Laskavost od ministerstva zdravotnictví a pokroku. Svou sestru najdeš tam; jsem si tím jist. Jen tě musíme dostat dovnitř.“

Laskavost. Tahle slova bodnou Birdie jako trn do nohy. Žádná laskavost neexistuje. Ne pro lidi, jako jsou ona a Magpie.

V ministrově domě jednou pracoval lokaj. Byl to ještě chlapec. Ministr po něm chtěl, aby mu odnesl těžký kufr do kočáru, a samozřejmě se mu nechtělo dohlédnout na to, jak ho tam odnášejí. A tak když malý Herring nesl těžký kufr po tmavém, záludném schodišti pro služebnictvo, snažil se ze všech sil udržet rovnováhu. Když upadl, zlámal si tolik kostí, že neměl naději na vyléčení, a tak ho ministr propustil, aby umřel doma. Místo aby mu poslal svého osobního lékaře nebo peníze, anebo dokonce soustrastný dopis, zaslal Herringově rodině účet za rozbitý kufr.

Tohle byl člověk, který řídil tuhle zemi. Neměl v sobě ani špetku laskavosti. A co bylo mnohem znepokojivější, ministerstvo zdravotnictví a pokroku zaplatilo rodičům Birdie ohromující částku, když se Magpie po proceduře nevrátila domů. Pokud nic jiného, pak přece mělo ministerstvo naopak požadovat od Birdieiných rodičů další nemožnou částku za to, že ji vyléčí.

Kočár zastaví. Rabbit a Minnow málem setrvačností spadnou ze sedaček, ale přesto stále tvrdě spí. Birdie si zpoza závěsu prohlíží dům. V prvním patře v rohu stojí za oknem tmavá postava. Čeká... a dívá se. Birdie rychle zatáhne závěs a doufá, že si jí nikdo nevšiml.

Birdie je tady. Dokázala to. A neodejde odsud, dokud z Domu ticha neukradne svou sestřičku.

SPÁNEK V NEKLIDNÉM DOMĚ

Tma se nadechuje a vydechuje a tiše přitom vzdychá.

Vpředu je jediné světlo: svíčka v rukou dívky. Dívka je bledá, má skoro bílou pleť, vlasy jí splývají na ramena a prolínají se s tmou, jež ji obklopuje. V mihotavém, zoufalém světle vypadá dívka drobně a křehce, s nevýraznými rysy, tedy až na velké oči, jejichž vnější koutky se ostře zvedají nahoru. Tvář je odhodlaná maska překrývající absolutní zděšení, jak se pohybuje vpřed, neschopná dohlédnout dál než na hranici malého kruhu světla vydávaného svíčkou. Plamen prská a chystá se zhasnout.

Ale ona pokračuje bez zaváhání dál. Mimo dohled. A světlo si nese s sebou.

Tma se mění. Je lapená mezi čtyřmi stísněnými stěnami z hnijícího šedého dřeva, které propouští slabé světlo filtrované kouřem. Nevrlost a bodavá úzkost zaplňují malou kůlnu, jak se pihovatá rusovlasá dívka snaží pochytat do náruče několik mňoukajících koťat. Pokaždé, když už má skoro všechna, se jí vykroutí z náruče a ona musí začít znovu.

„Prosím,“ zašeptá se slzami v živých hnědých očích, když se podívá přes rameno ke dveřím. „Prosím, jinak vás utopí.“

Někdy se věci mohou změnit. Se značným úsilím se na dívčiných šatech objeví velká zástěra. S úlevou se usměje a rychle nakládá kořata do zástěry a vybíhá z kůlny. Světlo zvenčí přestřihne sen a rozdělí ho na sny dva, jeden tak jasný, až to bolí, a druhý tak hlučný, až se promění v řev.

Oceán. Rozbouřený a šedý a nekonečný. Dívka sedí na útesu. Sedí, krásná jako obrázek, a pozoruje nekonečné vlny. Je potřísněná od krve.

Ne. Ne, děkuji.

Roztočí se a točí se, točí, až padne do náruče vysokého, bleďého chlapce. Ten má oči modré jako chrpy. Má plné rty, ostře řezané lícní kosti a mezi všemi těmi výraznými rysy okouzující chlapecký nos. Je oslnivě, až znepokojivě krásný.

Dokud neotevře ústa. Ven se vyvalí dehet, lepkavý a černý. Chlapec se začne dávit a po tváři mu tiše stékají slzy. Bradu má špinavou, jak mu dehet skapává na hrud'. U nohou se mu tvoří kaluž a rozlévá se do všech stran, aby vše pohltila.

Ne.

Jiný chlapec se pomalu plíží vpřed, má krutá ústa, oči přivřené a prochází nekonečným lesem s dokonale rovnými kmeny stromů. V ruce má nůž. Ať už loví cokoliv, nezní to, že by se pronásledovaný tvor pohyboval po čtyřech. Zní to spíš, že před ním někdo utíká. Ozývají se i výkřiky, tiché a žalostné. Chlapec už se blíží a pak –

Krev. Krev je lepší. Aspoň, že na dívce je jen krev. A pak je tu také oceán. Oceán je krásný. Jenže dívka, možná šestnáctiletá nebo sedmnáctiletá, vysoká, s lehce snědou pleť, dlouhými černými vlasy a šedýma očima tak kulatýma, že vypadají jako hladké oblázky z pobřeží, se na vlny nedívá. Dívá se na něco dole pod útesem, na němž sedí.

Šaty má nasáklé krví. I chodidla má celá od krve, jako by se jí brodila. Ale nejde do vody, aby ze sebe krev smyla. Stále se dívá do prostoru pod útesem, na kterém je usazena.

„Slyšel jsi příběh o bláznovi a domu z bažin?“ ptá se. Mluví tlumeně a melodicky, její hlas je konejšivý jako vlny oceánu. „Žil kdysi muž, který měl jídla jen tolik, aby nezemřel hladu, a rašeliny na topení jen tolik, aby v zimě neumrzl. Ale *neměl* hlad ani mu *nebyla* zima. Jedné noci se mu zdál sen. V tom snu byl boháčem, který žil v překrásném domě. Přišlo mu to reálnější než skutečný život, protože si to přál mnohem víc než cokoliv, co už měl. Začal být přesvědčený, že ten dům někde je a čeká na něj. Opustil všechny, kteří ho milovali, a vydal se do divočiny, aby hledal život, který mu podle něj náležel. Jedné noci narazil na rašeliniště a uviděl, jak odněkud z jeho hlubin prosvítá světlo. Potopil se do té kalné, hladové vody a konečně ho našel: svůj dům. Avšak kořeny, rostliny a utopené mrtvoly ho už nepustily zpátky. Uvzl tam. Nemohl se vrátit na hladinu a hlouběji se potopit taky nedokázal. Mohl se jediné dívat na to, co mu patřilo, dokud nezemřel hladem a zimou.“

Dívka zvedne ruku a někam ukazuje. Dole u jejích nohou, kde by měl být jen břeh, je kaluž kalné vody. A v hloubce svítí světlo. Rudé světlo za kulatým oknem uprostřed černého, tichého domu.

„Myslím, že celou tu dobu na mě čeká.“ Konečně zvedne hlavu a svráští divoké a výrazné obočí. „Co tady děláš?“

„Já jsem skutečná?“

„A nejsi?“

„To nikdy nevím. Jsem tu jen na návštěvě.“

„Já taky.“

„Čí je to krev, co máš na rukou?“

Dívka na útesu jen pokrčí svá široká, vystouplá ramena. „To zatím nevím. Brzy na to přijdeme.“ Hlava jí klesá, lákání domu pod hladinou je příliš silné, aby mu odolala. Ale pak překvapivě odvrátí pohled jinam. Podívá se na oceán, jako by si ho teprve teď všimla. „Můžeš se tu ke mně posadit, jestli chceš.“

Zní nejistě. V hlase má téměř naději. Není tak půvabná jako chlapec, je však roztomilá způsobem, který vyvolává záchvěvy tepla a touhy. Pokud člověk pomine pohled na tolik krve a její zápach.

Aspoň tu nikdo nezvrací ani nezabíjí kořata. Strávit noc tady můžete stejně dobře jako kdekoliv jinde. Ti, kdo sní, si nemožnou vybírat.

PTÁČEK NA LOVU

Od svých deseti let Birdie nikdy nespala až do svítání. To bylo v roce, kdy odešla pracovat do Nimbusova domu a zjistila, že služební nevstávají se sluncem, ale naopak mu unaveně vzdorují. Takže když Birdie otevře oči a zahlédne náznak světla za kosočtvercovými okenními tabulkami, zpanikaří. To je ten nejhorší možný začátek v tomhle domě.

Poté, co je podivná žena, která zde měla vše na povel, odvedla minulou noc do jejich pokojů, chtěla se Birdie vydat na výzvědy, jenže na chodbě někdo byl. Někdo se schovával tiše a bezejmenně ve tmě u schodiště. Birdie to tak znepokojilo, že se raději vrátila do pokoje a pokusila se odpočívat. Ale obavy, že by si pro ni neznámá postava přišla, společně s myšlenkami na to, že někde pod touto střechou spí Magpie, ji nenechaly usnout, a tak se Birdie několik hodin jen třásla.

Nikdy ještě nespala v pokoji sama. Doma všichni sdíleli jednu místnost, kde Birdie a Magpie spaly v jedné posteli. V domech, kde pracovala, měla pokoj přinejmenším s další služebnou, i když častěji byly v pokoji namačkány tři nebo čtyři. Takhle sama se cítila zranitelná.

Zhluboka a třaslavě se nadechne a vykoukne na chodbu. Nikdo tam není. Ať už tam stál minulou noc nehybně kdokoliv, je tentam. Dobrá. Birdie musí pryč z téhle místnosti. Přestože má okna a ona je tu sama, má pocit, že se tu udusí. Jako by na ni stěny padaly. Pokoj je tak úzký, že když leží v posteli, dotkne se nohama protější zdi. Postel, její kufr a vratký stolek s umyvadlem jsou seřazeny u zdi vedoucí ke dveřím.

Aspoň je už ráno a ona teď může pod záminkou, že se připravuje na práci, začít hledat svoji sestru. Umyje se, sepne kaštanové vlasy do drdůlku a obleče se. Nemá si kam uložit oblečení, takže si věci v kufru přeskládá, aby si mohla druhé šaty pověsit a neměla je příliš pomačkané.

Balíček výkresů je pořád v bezpečí. Zabalený do šátků, které si přinesla od své sousedky Mare. Modrý pro ni a zelený pro Magpie. Dárek vzbuzující naději. Dárek, pro jehož předání udělá Birdie cokoli. Položí šátky se zbožnou úctou na postel a pak přejede prstem po svazku papírů.

První výkres, který podklouzl pod tajemnými zamčenými dveřmi, před nimiž seděla první noc v ministrově domě. Tiše tam plakala, jista si tím, že je na celém opuštěném třetím patře sama, dokud jí obrázek nepřistál u nohou: byl na něm namalovaný pes a vypadal tak absurdně, až se Birdie rozesmála. A poslední z řady výkresů, jež jí její přítel předal, než ho Birdie navždy opustila. Vezme kresbu do ruky a položí ji na stůl. Má pocit, že jí nosí štěstí, a ona teď potřebuje štěstí co nejvíc.

Dveře se nehlučně otevrou a Birdie s úlevou vydechne, že je stále sama. Žena, která je minulou noc přivítala, byla nepopíratelně zvláštní. Říkala si Paní domu a plula před nimi jako duch, než jim dala klíče od schodiště a opustila je bez rozloučení a bez jakýchkoliv instrukcí na ráno.

Birdie ministra napůl podezírala, že Paní domu poslal dopis předem, a ta už věděla, že je Birdie lhářka a zlodějka. Nicméně její dveře nejsou zamčené, ještě ji nikdo nechytil a celý dům čeká. Birdie udělá přesně tu práci, co by udělat měla, aby pak měla čas dělat to, co by dělat neměla.

Jí dobře známé obavy z neposlušnosti se v ní probudí, jakmile jen pomyslí na porušení pravidel. Našeptávají jí, že její rodina přijde o všechno, že ji vyhodí, že ztratí i to málo, co má. Jenže ona už o všechno přišla. Navíc dělá *přesně* to, co by měla. Sice ne jako služka, ale jako sestra. A jako tajná zaměstnankyně někoho jiného, než je tenhle dům.

Rabbit a Minnow mají pokoje hned vedle ní, ale ani jedna ještě není vzhůru. Minulou noc byly tak unavené, že upadly skoro do deliria. Čaj, co jim nabídl první kočí, je měl zcela určitě uspat. Nikdo totiž nesmí vědět, kde je Dům ticha. A to včetně prvního kočího, který netušil, kam je druhý kočí odveze.

Její tajný zaměstnavatel doktor Bramble se už roky snaží do domu dostat, aby odhalil jeho tajemství. Neustále jí opakoval, že nemůže *zaručit*, že tam Magpie bude, ale ona si byla jistá, že svou sestru pod touto střechou najde. Srdce jí splašeně tluče, když si prohlíží řadu dveří pravidelně rozestoupených po celé délce chodby.

Zkusí kliku od pokoje u schodiště. Je zamčeno. Přitiskne ke dveřím ucho, ale uvnitř není nic slyšet. Ani tiché oddechování, ani šustění peřiny. Proč by někdo zamykal prázdný pokoj? Zkusí další pokoje – všechny jsou zamčené a úplně tiché. Magpie bývala v noci hrozně hlučná. Vzdechala a chrápala a skřípala zuby tak příšerně, že se Birdie zdálo o výpravách na dřevěných lodích v rozbouřených vodách. Jak moc jí teď tyhle zvuky chybějí.

Nic jiného tady už udělat nemůže. Během dne zjistí, zda jsou tyhle pokoje prázdné, nebo plné hluboce spících obyvatel.

Schody pokračují z tohoto patra nahoru. Jsou tam snad další ložnice? Když se po schodech pomalu krade vzhůru, připadá jí, že vedou až bůhvíkam. Ale v prostoru nahoře připomínajícím jeskyni nejsou žádné dveře ani chodby. Rozprostírá se po celém půdorysu domu a strop je tu tak nízký, že se ho může dotknout. Kulatá okénka, jediný zdroj světla, jsou nízko u podlahy namís-to v úrovni očí. Birdie se tu cítí divně, jako kdyby stála na stole. Věž nad schodištěm je prázdná; další bude bezpochyby na druhém konci.

Tady není co objevovat. Spěchá dolů po schodišti přes patro služebných a nevidí žádný východ, dokud nesejde až dolů. Dveře ven jsou zamčené. Žena, jež jim dala minulou noc klíče, jim sice řekla, že zamčené budou, ale přesto Birdie cítí znepokojení. Připadá si jako v pasti. Roztřesenýma rukama dá do zámku klíč, který dostala, a s úlevou vydechne, když jím lehce otočí. Otevře dveře a octne se v přízemí domu. Přemýšlí, zda je má nechat odemčené pro ostatní služebné, ovšem ty mají přece klíče také.

Minulou noc musela Birdie předstírat ospalost a zmatenost, a tak, když vstupovaly do domu, nemohla detailně prozkoumat okolí. Bylo to frustrující. Součástí její práce je znát dům lépe než ostatní – nejen jeho uspořádání, ale i zvyky a rytmus všech, kdo v něm žijí. Jedině tak bude vždy vědět, kde přesně může být a kdy tam může být. Což se dá využít i při špehování, jak zjistil ministr.

Je v chodbě. Po pravé ruce je vstupní foyer a po levé zamžené prosklené dveře vedoucí ven. Zápach, který minulou noc zaznamenala, je tu stále, tady dole o něco výraznější, než byl nahoře. Připomíná zápach psa vyváleného v blátě a mokré trávě.

Každé dveře po cestě do vstupní haly jsou zamčené. Paní domu možná vypadala roztěkaně a nepřítomně, ale žádné detaily jí neuniknou. Ačkoliv moc pečlivě neuklízí. Birdie to povzbudí. Je tady potřebná a všem dokáže, jak je užitečná, aby na ni nepadlo žádné podezření.

Na podlaze jsou lesklé černé dlaždice, což znamená, že pokud není podlaha dobře vytřená a pak vyleštěná – a to neustále –, zůstávají na ní skvrny. Bledé bílé skvrny kopírují vzor nedbale vyždímaného hadru. Někdo tady vůbec nemá ponětí, co dělá. Možná další služebná jako Rabbit, která zde pracuje jako dostupná síla, a nikoliv kvůli svým dovednostem a zkušenostem.

Stěny jsou obložené dřevem a natřené nechutně našedle žlutou barvou, připomínající příliš dlouho vařený žloutek. Visí na nich obrazy. Birdie při pohledu na ně už předem začne bolet ruka. Bohatě vyřezávané zlaté rámy jistě dokonale lapají prach, který lze jen s námahou odstranit.

Birdie přejíždí očima po obrazech. Děti se natahují v prosbách a na cherubínských tvářičkách mají vděčné a nadšené úsměvy. A nad nimi stojí, i když to spíš vypadá, že po nich kráčí, postava muže. Jak Birdie přejíždí prstem po každém z následujících obrazů, mění se zobrazení muže ze shrbeného a starého na vzpřímeného a rozzářeného.

Obrazy jsou nepovedené, nicméně nejsou tak zneklidňující jako portrét ministryny zesnulé manželky. Měla ledově modré oči, jež Birdie pronásledovaly, kamkoliv se hnula. Proč nemůže být každé umění stejné jako ty ilustrace, které k jejím příběhům vytvořil její přítel – s výraznými rozvernými čarami a veselými postavičkami nakreslenými inkoustem?

Ve vstupní hale je několik tvrdých kožených křesel, rozmístěných jako v přijímacím salonu, kde si nikdo nechce s nikým

povídat. Vstupní dveře, těžké a zdobené impozantní dřevořezbou zobrazující zasmušilé děti vztahující ruce v prosbách, jsou také zamčené. Od těchto dveří Birdie klíč nemá.

Z tohoto ústředního bodu, kde se chodby protínají, vidí na každém konci jen zamčené dveře. Kromě jedněch, které se nacházejí na druhé straně domu naproti schodišti. Jsou otevřené dokořán. Svůdně se z nich line vůně čerstvě upečeného chleba.

Kuchyň postrádá velkolepost širokých chodeb s vysokými kazetovými stropy. Stěny jsou zde hrubé, chybí na nich omítka či nátěr, které by zakryly prkna a bláto vyplňující mezery mezi nimi. Strop se svažuje dolů k vnější zdi. V místnosti je jeden dlouhý stůl s několika židlemi a lavicí pod malými křivými okny.

Starší žena u kuchyňského stolu je překvapená, když ji uvidí. Je zavalitá, takovým tím uklidňujícím způsobem, s kulatým obličejem a unavenýma očima. Šedé vlasy má schované pod šátkem a vyhrnuté rukávy odhalují silná předloktí obalená v mouce. Birdie má kuchařky ráda. Jsou to nejzaměstnanější osoby v celém domě a obvykle bývají milé, pokud jim život ulehčujete, a nikoliv ztěžujete.

Birdie se zhluboka nadechne. Nos se jí znechuceně zkroutí, když ucítí místo vůně chleba závan zemitého zápachu. Jak může být něco cítit vlhce a spáleně zároveň?

Kuchařce neujde její výraz. Ukáže bradou na velký sporák v rohu.

„Dřevo si schovávám na pečení v troubě,“ povídá. „Což znamená, že kvůli teplu musíme topit rašelinou.“ Vedle sporáku jsou dveře do malé místnosti. Uvnitř vidí Birdie neustlanou postel. Takže tam kuchařka spí.

„Jsem Birdie,“ řekne.

„Kuchařka,“ odpoví žena. Neřekne jméno, jen funkci. Zajímavé.

„S čím potřebujete pomoci?“ Birdie předpokládá, že bude pomáhat Paní domu, ale není důvod, proč by se nemohla vličit i Kuchařce. Chcete vědět, jací hosté přijedou, kdo z obyvatel domu odjíždí, zda je někdo nemocný, čeká dítě, oslavuje, trpí nespavostí? Sledujte, co se děje v kuchyni a kolem ní.

„Máš nějaké zkušenosti s vařením nebo pečením?“ zeptá se Kuchařka.

„Ne, ale umím pracovat podle pokynů.“

Kuchařka se na ni zadívá, oči má těžké a smutné, ale pohled vzdálený, jako by Birdie vůbec nevnímala. Pak zamrká a zase se probere. „Dobře. O to vlastně jde. Pojd' zadělávat tohle těsto a já zatím připravím snídani.“ Ukazuje jí, jak se správně hněte.

Birdie od ní těsto převezme a její pohyby jsou mnohem nejistější. Je ale dobře, že má co na práci. To čekání je mučivé. Magpie by sem mohla kdykoliv vejít. Její mladší sestra, s širokýma zelenýma očima a zvednutým obočím prořatým na jedné straně jasně bílou jizvou. Ta jizva je vše, co Birdie potřebuje, aby svou sestru poznala, i když se sedm let neviděly. Šest a půl roku proto, že Birdie pracovala v bohatém domě bez jediného dne volna, během kterého by mohla svou rodinu navštívit. A dalších šest měsíců proto, že jí nikdo nebyl schopen nebo ochoten říct, kam se Magpie poděla po té proceduře.

Místo aby cítila vinu kvůli jizvě, co způsobila, Birdie sama sobě dala slib: označila si Magpie a teď ji dokáže znovu najít. Bude muset být opatrná, až se spolu setkají, a nesmí na sobě dát nic znát. Ale chce ji prostě *vidět*. Chce vědět, že je tady, a chce, aby Magpie věděla, že si pro ni Birdie konečně přišla.

